

да заспя. Нощната тъмнина и безмълвната тишина твърдѣ злѣ дѣйствуваха на нервитѣ ми. Азъ имахъ пълна галлюцинация въ зрѣнието, слуха и даже обонянието. Особенно послѣдното е невѣроятнo, а между това то е цѣла истина. Щомъ затваряхъ очи отпръдѣ ми се явяваха турски колони, въ ушитѣ ми зазвучаваха барабани, трѣби, викове „Алла, Алла“, зафучаваха гранатитѣ и засвирваха куршумитѣ. Азъ чувствавахъ даже миризмата на барута. По нѣкой пътъ ме хващаше дрѣмка; но изведнѣжъ грѣмътъ на прѣснатата граната ме събуждаше и азъ скоквахъ на крака. ... Така щото азъ, положително прѣзъ цѣлата нощъ, не можахъ да заспя. Впрочемъ, и другитѣ офицери не спяха, съ исключение Чилева, който спеше, като кѣпанъ младенецъ. Сѣщо и войницитѣ не спяха. Мнозина отъ тѣхъ, събрани на купчини, лежишката, или седишката тихо си приказваха. Съня же на спящитѣ не бѣше тихъ и спокоенъ. Тѣ току бълнуваха, а двоица отъ тѣхъ даже скокнаха на крака и започнаха да викатъ: „Турцитѣ, Турцитѣ, удрайте, ура“. Тия викове накраха всичкитѣ спавши войници и офицери да скокнатъ на крака.

14 Августъ. Недѣля. Щомъ се съмна, азъ отидохъ на рѣката, която отстоеше отъ бивуака на 200 — 300 крачки, окжпахъ се въ хладната вода, слѣдъ което почувствувахъ едно облекчение. На бивуака сварихъ много селени, които дошли отъ близнитѣ села да поздравятъ шипченскитѣ борци и имъ поблагодарятъ за избавлението имъ отъ Сюлеймановитѣ полчища. Тѣ — селенитѣ, не идваха съ празни ръцѣ. Кой хлѣбъ донесълъ на опълченцитѣ, кой сиренье и мѣсо, а други — ризи, пешкири и проч.

Слѣдъ като испихъ двѣ чаши млѣко, веднага, легнахъ и непробудно спяхъ до 2 часа слѣдъ пладнѣ. Подиръ съня азъ си похапнахъ и при всичко, че бѣше твърдѣ горѣщо, взехъ бинокля и се въсклчихъ на възвишенността на сѣверъ отъ бивуакани, за да разгледамъ позицията и мѣстността.

Чудна панорама ми се прѣдстави прѣдъ очитѣ! Отъ тукъ почти цѣлата шипченска позиция се виж-